

Sygn. akt III Cz 545/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Tatarczyk (spr.)

Sędzia SO Andrzej Dyrda

Sędzia SR del. Anna Hajda

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 3 lipca 2014 r.

sprawy z powództwa E. K.

przeciwko M. K.

o zaspokajanie potrzeb rodziny

na skutek zażalenia obu stron

na postanowienie Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 2 grudnia 2013 r., sygn. akt III RC 845/13

postanawia:

- 1) uchylić zaskarżone postanowienie w części dotyczącej świadczeń za okres od dnia 29 maja 2014 r. i stwierdzić, że w tym zakresie postępowanie o udzielenie zabezpieczenia uległo z mocy prawa umorzeniu;
- 2) oddalić oba zażalenia w pozostałej części.

Sygn. akt III Cz 545/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 2 grudnia 2013r. Sąd Rejonowy udzielił zabezpieczenia zobowiązując pozwanego do zaspokajania potrzeb rodziny przez łożenie powódce w czasie trwania postępowania kwoty 1000 zł. miesięcznie, płatnej z góry do dnia 10-go każdego miesiąca z odsetkami w razie opóźnienia, oddalił w pozostałej części wniosek u udzielenie zabezpieczenia. Sąd uznał roszczenie powódki za uprawdopodobnione, powódka wskazała, że strony pozostają w związku małżeńskim, mają małoletnią córkę. Według Sądu, wysokie dochody pozwanego pozwalają mu łożyć 1000 zł. miesięcznie na utrzymanie rodziny. Żądaną sumę zabezpieczenia – 2000 zł. miesięcznie uznał Sąd za wygórowaną w sytuacji, gdy pozwany partycypuje w kosztach utrzymania córki, sprawuje nad nią opiekę w każdy weekend zaspakajając wówczas w całości jej potrzeby materialne, powódka zaś w grudniu 2013r. podjęła pracę zarobkową a uzyskane z tego tytułu stałe dochody pozwolą jej w połowie pokryć koszty własnego utrzymania.

Zażalenie od tego postanowienia wniosły obie strony.

Powódka zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż pozwany ponosi wszelkie wydatki związane z utrzymaniem córki oraz regularnie odbiera ją z przedszkola i przebywa z dzieckiem do godziny 20.00,

spędza z córką każdy weekend ponosząc w całości koszty jej utrzymania, przekazuje powódce artykuły spożywcze i inne potrzebne rzeczy, naruszenie art. 27 k.r. i op. przez niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w nieuwzględnieniu wysokich dochodów pozwanego i stosunkowo niskich kosztów utrzymania i nieprzyznaniem stronom prawa do równej stopy życiowej, naruszenie prawa procesowego – art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i danie wiary gołosłownym twierdzeniom pozwanego. W oparciu o te zarzuty skarżąca domagała się zmiany postanowienia przez uwzględnienie wniosku o udzielenie zabezpieczenia w całości, ewentualnie uchylenia postanowienia i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego.

Pozwany zarzucił naruszenie prawa procesowego – art. 730¹ § 1 k.p.c. przez przyjęcie, że powódka uprawdopodobniła roszczenie oraz interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia, art. 753 § 1 k.p.c. przez przyjęcie, że powódka uprawdopodobniła roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości, sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że koszt utrzymania małoletniej córki wynosi 1100 zł., podczas gdy ciężar jej utrzymania ciąży w całości na pozwanym oraz że pozwany obowiązany jest do łożenia na utrzymanie małoletniej, podczas gdy z ustaleń sądu wynika, że pozwany odbiera małoletnią z przedszkola i przebywa ona w miejscu zamieszkania pozwanego codziennie do godziny 20.00 i w każdy weekend. W oparciu o te zarzuty skarżąca domagała się uchylenia postanowienia i zasądzenia od powódki kosztów postępowania zażaleniowego.

Wyrokiem z 7 maja 2014r. Sąd Okręgowy rozwiązał przez rozwód związek małżeński stron, nałożył na obie strony obowiązek ponoszenia kosztów utrzymania i wychowania małoletniej córki i zasądził od pozwanego na jej rzecz alimenty w kwocie po 600 zł. miesięcznie; wyrok ten uprawomocnił się 29 maja 2014r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W zakresie dotyczącym świadczeń na zaspokojenie potrzeb rodziny za okres od dnia prawomocności wyroku rozwodowego, w którym orzeczono o alimentach na rzecz córki stron postępowanie o udzielenie zabezpieczenia uległo z mocy prawa (art. 445 § 3 k.p.c.) umorzeniu. W tym zakresie zaskarżone postanowienie należało zatem, w oparciu o art. 386 § 3 w związku z art. 397 § 2 k.p.c., uchylić stwierdzając umorzenie z mocy prawa postępowania o udzielenie zabezpieczenia.

W pozostałej części zażalenia nie mogły odnieść skutku.

Podstawę udzielonego zabezpieczenia stanowi art. 753 § 1 k.p.c. Źródłem powstania zobowiązania, z którego wynikają dochodzone należności jest stosunek prawnorodzinny, a treścią tego zobowiązania - dostarczanie środków utrzymania. Chodzi zatem w sprawie o należności alimentacyjne, które zabezpieczeniu mogą podlegać na podstawie art. 753 § 1 k.p.c. Jako przesłankę zabezpieczenia przepis ten wskazuje uprawdopodobnienie istnienia roszczenia.

Roszczenie słusznie uznał Sąd Rejonowy za uprawdopodobnione w sytuacji gdy strony nie mieszkały razem, powódka podjęła zatrudnienie w grudniu 2013r. uzyskując dochody w granicach 600 zł. miesięcznie, zatem znacznie niższe od dochodów pozwanego wynoszących około 4000 zł. miesięcznie

Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 27 k.r. i op. stopa życiowa wszystkich członków rodziny powinna być z reguły równa. Stosownie do tego przepisu, oboje małżonkowie obowiązani są, każdy według swych sił oraz swych możliwości zarobkowych i majątkowych, przyczynić się do zaspokajania potrzeb rodziny, którą przez swój związek założyli; zadośćuczynienie temu obowiązkowi może polegać także, w całości lub w części, na osobistych staraniach o wychowanie dzieci i na pracy we wspólnym gospodarstwie domowym.

Jest w sprawie niewątpliwe, że pozwany ponosił większą część kosztów utrzymania małoletniej córki.

Z jednej strony, niezasadnie umniejszała powódka wkład pozwanego w utrzymanie córki. Dochody powódki pozwalały jej, jak ustalił Sąd Rejonowy, pokrywać tylko w połowie koszty własnego utrzymania. Nie twierdziła natomiast

powódka, że potrzeby dziecka pozostawały niezaspokojone oraz że uzyskiwała wsparcie finansowe ze strony innych osób bliskich.

Z drugiej strony, niezasadnie pomija pozwany tę okoliczność, że poza świadczeniami jakich dokonywał na rzecz córki pozostawały wydatki na zaspokojenie jej potrzeb realizowanych pod pieczęcią matki, w tym wydatki mieszkaniowe.

Mając na względzie sumę uśrednionych dochodów pozwanego – około 4000 zł. netto miesięcznie i dochodów powódki – około 600 zł. miesięcznie, fakt że dochody ta służyć powinny zaspokajaniu potrzeb trzech osób, że córka stron mieszkała z matką, że obowiązkowi przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny strony czyniły po części zadość poprzez osobiste starania o wychowanie dziecka, jak również wysokość świadczeń spełnianych przez pozwanego bezpośrednio na rzecz małoletniej córki uznać należało za zasadne udzielenie zabezpieczenia do kwoty 1000 zł. miesięcznie. Powódka dochodziła w sprawie zaspokajania potrzeb rodziny, przeto kwota do uiszczenia której zobowiązany został pozwany służyć miała zaspokajaniu potrzeb jego rodziny, mianowicie potrzeb żony w zakresie, w jakim sama zaspokoić ich nie mogła uzyskując niewysokie dochody z pracy zarobkowej oraz potrzeb małoletniego dziecka. Kwota do jakiej Sąd Rejonowy zabezpieczył powództwo nie może być uważana za zawyżoną ani za zaniżoną, jest bowiem adekwatna do możliwości płatniczych zobowiązanego przy uwzględnieniu ponoszonych przez niego kosztów utrzymania córki i kosztów utrzymania własnego oraz usprawiedliwionych a niezaspokojonych potrzeb uprawnionych.

Celem udzielonego zabezpieczenia, które stosownie do art. 753 § 1 k.p.c. polegało na zobowiązaniu pozwanego do okresowego płacenia wskazanej sumy pieniężnej była stabilizacja sytuacji materialnej uprawnionych na czas trwania postępowania bez przesądzenia o końcowym wyniku sprawy.

Z tych względów orzeczono jak w punkcie 2 sentencji postanowienia na podstawie art. 385 w związku z art. 397 § 2 i 13 § 2 k.p.c. Ponieważ orzeczenie sądu odwoławczego nie kończy sprawy, w myśl art. 108 § 1 k.p.c. nie zawiera rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego.